

ויש להוסיף ביאור בזה ע"פ מש"כ בלקו"ש חלק א' ע' 247
בשיחה לחג הפסח שרוב נשמות בדורות אלו אינם נשמות
חדשים אלא גלגול ובעת שנשמה עושה דבר טוב (מצוה) בגלגול
הקודם זה מציאות נצחי הטוב נשאר ולכן כשמגיע ענין בעבודה
לקיים ומצד הכחות שלו וענינים שלו הוא לא רואה שהוא יוכל
לקיים את זה עם כוחותיו בגלגול זה ע"ז הוא צריך לדעת
שהדברים הטובים שלו מהגלגול הקודם הם דבר נצחי והם
יכולים לעזור לו בעבודה שלו וזה יכול לעזור לו לא רק
בשכל ומדות או כוחות פנימים אלא גם במחשבה דבור ומעשה שלו
וענינים חצוניים בחיי היום יום.

משא"כ הרע של הגלגול הקודם אין לזה קיום היות וזה
רק העלם והסתר ובפרט עם הוא כבר קבל עונש הממרק בגשמינות
או ברוחניות על זה מה שהוא עשה או שהוא עשה ע"ז תשובה
אז בודאי שהרע כבר התבטל ומכל שכן תשובה מאהבה שזדונות
נעשים כזכיות והטוב שבגלגול הקודם כתוב בתניא ע"ז בפרק
כה וז"ל: "ויחוד זה למעלה הוא נצחי לעולם ועד".

ומסיים שם וז"ל: און דאס איז אויך אן ענטפער צו די
וואס פרעגן, ווי קען דאס זיין אז די פריערדיקע דורות
האבן ניט זוכה געווען צו גילוי המשיח און איצטער וואס
אכשור דרא בתמי' וועט מען זוכה זיין צו גילוי המשיח -
איז דער ענטפער אויף דעם, אז אין איצטיקן דור איז דא
אויך דער טוב פון די פריערדיקע דורות כנ"ל דערפאר וועט
מען איצטער דוקא זוכה זיין לביאת המשיח במהרה כימינו.

ועפ"ז יובן מדוע דוקא בדורות אלו נתגלה תורת
החסידות משא"כ בדורות שלפנ"ז היות ומצטרף לזה הטוב
מהגלגולים הקודמים של כל אחד ואחד.

אברהם ישעי' הולצברג

נ ג ל ה

ה. בשו"ע אדה"ז הל' פסח סתכ"ט ס"א כותב הטעם לזה
"שיתחילו הדרשנים לדרוש ברבים הלכות הרגל שלשים יום לפני
הרגל" הוא "כדי להזכיר העם את הרגל שלא ישכחו להכין
בהמות הכשרים לקרבן ויהי' להם שהות כל ל' יום".

ולכאורה, כמו שבשעה ש"תקנה זו לא נתבטלה מישראל"
(שם ס"ב) הרי הטעם הוא "כדי שיהיו בקיאים בהלכות וידעו
המעשה אשר יעשו", כמו"כ הל' לכאורה צ"ל "בזמן שביהמ"ק
הי' קיים".

מובן, שע"ז שהדרשנים דורשים ברבים הלכות החג, מזכירים ע"ז שלא ישכחו להכין וכו'. אבל לכאורה ה"ל ענין זה צ"ל בכדי "שיהיו בקיאים בהלכותיו וידעו המעשה אשר יעשו".

משה מנחם מענדל איידעלמאן
- תות"ל 770 -

ח ס י ד ן ת

ו. בתניא פ"א "וגם להבין מה שאמר איוב (ב"ב פ"א) בראת צדיקים בראת רשעים כו"ל עכ"ל. ומקשה ב"ליקוטי ביאורים בספר התניא", דאיך מביא ראי' ממימרת איוב "בראת כו"ל", הא איוב כפר כשאמר זאת, (כמ"ש מהרש"א ב"ב דף ט"ז ע"א), ומוכיח התם שאדמוה"ז לא סב"ל (כהמהרש"א) שאיוב כפר כשאמר כן, ומביא ראי' ממימרת ר' יוחנן (בסוטה דף כב, א) "למדתי יראת חטא מבתולה כו' שאמרה בראת צדיקים כו' שהיא בודאי האמינה כו' ובפרט ר"י שלמד יר"ח מזה כו"ל", ע"כ.

ולכאורה קשה, למה לא הביא אדמוה"ז מימרת ר"י תמורת מימרת איוב, הא סו"ס כפר בתחה"מ (כמ"ש שם), והכופר בתחה"מ ככופר בכל התורה כולה, והכפירה בתחה"מ ה"ל קודם המימרא ד"בראתה כו"ל כדמשמע מסדר המקראות.

ישראל אליהו באקמאן
- תלמיד כמתכתא -

ז. בד"ה מושיב יחידים ביתה שכת הגדול תרס"ח (ש"ל ז"ע כסה"מ - ליקוט), מבואר החילוק דיחיד ואחד וז"ל: דמתיבת יחיד לא הלינו יודעים רק ההתאחדות דמהותו ועצמותו שהוא פשוט בתכלית הפשיטות ושהוא יחיד ומיוחד בעצמו וכן הוא בורא עולמות ג"כ, אבל העולמות הם בבחי' מציאות יש בפני עצמם, וע"ז מורה תיבת אחד שהוא מיוחד מצד העולמות כו' ע"ל"ש.

וכמדומה לי, שהביאור בתיבת יחיד במאמר שם אינו רגיל כ"כ בדא"ח (עכ"פ לפענ"ד), ולדוגמא כדרמ"צ שרש מצות התפלה פ"ח מבואר בביאור האחדות דיחיד "משא"כ לגבי הקב"ה בכבודו ובעצמו שהוא יחיד ומיוחד הרי הוא רם ונשא כו' מגדר גשמיות ורוחניות כו' פי' שבחי' גדולה וגבורה וכו' בטלים לו ית' שאינו נק' בשם גדולה וגבורה כלל כי כל